
Húsvét V. hete

Csütörtök

ApCsel 15,7-21 ■ Jn 15,9-11

„Ha megtartjátok parancsaimat, megmaradtok szeretetemben.”

A szeretet egyetlen parancsa nem állítható szembe a parancsokkal, amelyeket Isten adott, hiszen ezek éppen a szeretetben teljesednek be. *A törvény tökéletes teljesítése a szeretet* – olvassuk Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelében.

Szokás manapság a szeretetre hivatkozni, amikor a fiatalok a házasság előtt nemi életet élnek, vagy amikor a házastársak megcsalják egymást egy harmadikkal. Akkor is a szeretetet szokták emlegetni, amikor az időseket eutanáziával „segítik” a másvilágra, hogy megrövidítsék szenvedésüket. Az ilyen hivatkozás teljességgel hamis, hiszen Krisztus szeretetparancsa nem érvénytelenítette a *Ne paráználkodj!*, *Felebarátod házastársát ne kívánd!* vagy a *Ne ölj!* parancsát.

A Tízparancs, a tíz isteni szó ma is érvényben van, hogy segítsen teljesíteni a szeretet egyetlen parancsát az élet különböző területein, illetve elgördíteni az akadályt a szeretet megvalósulásának útjából. A második kőtáblán szereplő isteni szavak megjelölik azokat a cselekedeteket, amelyek totálisan ellenkeznek a szeretettel, függetlenül érzéseinktől, egyéni elfogultságainktól.

Alig van valami, ami a valódi szeretetet összeköti azzal a pillanatnyi érzelmi felindulással vagy emésztő vággyal, amelyet szintén szeretetnek szoktak nevezni. Annyi mégis, hogy ezek a félrecsúszott és önmagunkba visszahulló szeretetek annak az ősi vágynak elkorcsosult maradványai, melyet maga Isten ültetett belénk. S mivel Ádám és Éva elszakadt a szeretet forrásától, Isten megkönyörülvén a bukott emberiségen kinyilatkoztatta létünk legmélyebb törvényét tíz szavával, hogy az elhomályosult értelme, rosszra hajló akarata miatt tévelygő embert visszavezesse arra az útra, amelyen járva eltalálhat vágyai beteljesítőjéhez, az élő Istenhez.

„Megmaradtok szeretetemben” – Jézus szeretetében megmaradni egyet jelent azzal, hogy növekedünk a szeretetben, mert növekszik bennünk az övele való életegység.

Ő nemcsak utat, hanem példát is mutatott a tiszta, ingyenes, önfeláldozó szeretetre. Sőt saját szeretetét ajándékozta nekünk, amikor elküldte a Szentlelket. Így többé nem vagyunk saját tisztátalan szeretetünkre hagyatva, hanem azzal a szeretettel szerethetünk, aki az Atya és a Fiú kölcsönös szeretete. Csak ez, és nem más lehet a keresztény erkölcs alapja.